

ÚJÉVI PÁSZTORLEVÉL

Kedves Atyámfiai, szeretett testvéreim!

A 8-ik Zsoltár, amelyet valamikor régen, két és fél évezreddel ezelőtt az izraelita gyülekezet mély áhitattal énekelt, így kezdődik és végződik: „Mi Urunk, Istenünk, mily fenséges a te neved az egész földön.“ A zsoltárban azonban nem csupán Isten dicsőítése hangzik, hanem ezt is olvashatjuk: „Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla és gondod van reá? Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, dicsőséggel és tisztelességgel megkoronáztad őt és úrrá tetted mindeneken.“ Ezekben a szavakban egy teljesen új, addig világosan meg nem fogalmazott, jelentőségében egyedülálló mondanivaló jut kifejezésre, amelynek lényege az, hogy észreveszi az embert. A zsoltár egy mindig időszerű, egyszerre Isten és ember, a Teremtő és a teremtett felé hangzó, gyönyörű himnusz, amely az ember erejét, nagyságát zengi, de ugyanakkor erőteljes figyelmeztést is tartalmaz, amely abban áll, hogy az embernek fel kell ismernie, tudomásul kell vennie, hogy mindaz, ami őt a föld minden java fölött uralkodóvá teszi, Istentől jön és a gyarló, múlandó embernek végülis az örök törvényszerűség értelmében Istenhez kell visszatérnie, benne kell megnyugodnia.

Kedves Atyámfiai, Testvéreim! Újév reggelén azért építem mondanivalómat a 8. Zsoltárra, mert az a ma hívó, becsülettel dolgozó és áhítatos lélekkel imádkozó keresztény és közelebbről unitárius ember felé hangzó üzenetet tartalmaz. Nekünk, unitáriusoknak minden időben első és utolsó gondolatunk a gondviselő Istenben való feltétlen, diadalmas hit és bizalom volt. Erre a megingathatatlan alapra építettük és építjük a jézusi hit- és erkölcsstan tanításain felépülő valláserkölcsi életprogramunkat, amelynek középpontjában az ember, a testvér, a felebarát áll. Mi hiszünk abban, hogy Isten gondot visel reánk, de ugyanakkor szent felelősséget is ruház reánk. Mi, akiknek eszménye több mint négyszáz éves történelmünk folyamán mindig az evangéliumi alapon álló, magasrendű ember volt, hisszük és hirdetjük, hogy ez a világ jó, és abban érvényesülnie kell mindannak, ami jó, igazságos, békés, becsületes, ami az embert a szó nemes értelmében emberré, a teremtés koronájává teszi.

Ezért ennek az esztendőnek a folyamán is úgy kell hivatásunkat teljesítenünk, hogy abban elsősorban, mindenekelőtt gondviselő Istenünk iránti feltétlen hitünk jusson kifejezésre. Ugyanakkor, felelőségünk teljes tudatában részt kell vennünk minden olyan nemes törekvésben, mely a nemzeti elfogultság és felekezeti kötöttségek, bosszú és gyűlölet fölött álló békésebb, áldottabb világot hirdeti és munkálja. Ebben a szent törekvésben és munkában nekünk, az unitárius lelki közösségnek is hiva-

tásunk van, és ennek a hivatásnak lángoló lélekkel, öntudatos meggyőződéssel úgy kell eleget tennünk, hogy annak középpontjában mindig, minden körülmények között a kettős evangéliumi szeretetparancs álljon, hogy Istent imádva és igaz emberségünkről újra meg újra tanúbizonyságot téve, egyházunk, népünk és hazánk előmenetelét, boldogabb jövőjét szolgálva, szüntelenül érezzük Istenünk jóváhagyó, megszentelő áldását.

Ez a pásztorlevél néhány nappal a nagy történelmi forduló előtt íródott. Annak mondanivalója időszerűségét nem veszítette el. Ugyanakkor kifejezésre szeretném juttatni, hogy a forradalmi változást végtelen örömmel és megnyugvással véve tudomásul, egyházunk és annak hívei továbbra is teljes felelősségérzettel részt kívánnak venni a szabad, demokratikus Románia minden olyan nemes erőfeszítésében, mely mindnyájunk javát és előmenetelét szolgálja.

Ilyen érzések között híveinknek és minden jóakarató embernek békés, eredményes, áldott újesztendőt kívánok.

Atyafiságos üdvözlettel és főpásztori szeretettel,

Kolozsvár, 1990. január 1.

Dr. Kovács Lajos
unitárius püspök

SZÁNDÉKNYILATKOZAT

A magyarnyelvű Római Katolikus Egyház, a Református Egyház, az Unitárius Egyház és Zsinatpresbiteri Evangélikus Egyház kifejezi a következő

IGÉNYT:

1. Az 1948-as Kultusztörvény és az azt követő létesítő és módosító törvények hatályon kívül helyezése. Az egyház és állam közötti viszony új szabályozása az egyházak közreműködésével.

2. Az egyház önszervezésének és önkormányzatának teljes szabadsága az egyházi törvények (Statutumok) szerint.

3. Az államosítás előtti felekezeti iskolahálózat (elemi és középiskolák) visszaállítása. Állami szubvenció az állami iskolák szintjén.

4. Az állam által kisajátított vagy visszatartott kollégiumi és iskolai könyvtárak, levéltárak, anyakönyvek, (parókiális okiratok), valamint más kultikus és kulturális javak visszaadása.

5. A lelkészképzés biztosítása az egyházak által megállapított szükséglet szerint (teológiai hallgatók számának szabad meghatározása) egyetemi fokú intézeti keretben. Dologi és személyi kiadások viselése az állam részéről.

6. A teológiai hallgatók és lelkészek mentesítése a katonai szolgálat alól.

7. A vallásoktatás biztosítása az összes elemi és középiskola-típusokban.

8. Az állami kongrua (lelkészi fizetéskiegészítés az állami költségvetésből) megtartása, miután ez tradicionális juttatás volt.

9. A kisajátított, illetve kényszer-adományozott egyházi ingatlanok (épületek és földterületek) visszaadása, vagy ha ez nem lehetséges, hasonló értékű ingatlannal való kártérítése.

10. Templomok, imaházak, parókiális épületek építésének teljes szabadsága, a szükség szerint.

11. A kultikus célokat szolgáló épületek adómentesítése.

12. Szabad és közvetlen kapcsolattartás a külföldi egyházakkal, az egyházi világszervezetekkel és nemzetközi egyházi szervezetekkel, függetlenül a nemzeti hovatartozástól, beleértve a teológiai tanárok, lelkészek és teológiai hallgatók közvetlen tapasztalatcseréjét, a teológiai hallgatók és doktorjelöltek részére külföldi ösztöndíjak elfogadását, valamint külföldi ösztöndíjak fogadását.